3 § 3 zákona ze dne 26. prosince 1912, čís. 237 ř. z., pokud se týče v odst. 1 § 2 zákona ze dne 27. července 1917, č. 313 ř. z.

Za tohoto stavu věci nelze zjištění skutkové, dle něhož neshledala zemská vyživovací komise výživu stěžovatelky vůbec, jejího syna pak v době před 1. srpnem 1917 ohroženou, pokládati za vadné a nutno je tudíž dle § 6, odst. 1 zák. o správním soudě položiti za podklad zdejšího rozhodnutí. Nebylo tedy také možno v nálezu naříkaném shledati nějaké nezákonnosti, a to tím méně, když příjem stěžovatelčin ode dne 1. srpna 1917 počínaje se zvyšuje o vyživovací příspěvek pro syna přiznaný nad původní celý příjem povolaného manžela.

Č. 23.

Vyživovací příspěvek: Pouhé sdělení, že povolaný je »hlášen« jako sběh, nestačí pro zjištění deserce dle § 4 zák. o vyživ. přísp. z r. 1917.

(Nález ze dne 1. února 1919 č. 299.)

Prejudikatura: Srovn. nález č. 4 této Sbírky.

Věc: Marie Kontnerová v Podolí u Čížové (adv. Dr. Alois Vích z Písku) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Na sdělení zeměbranecké skupiny c. a k. vojenského velitelství ve Vídni ze dne 13. října 1917 M. A. č. 148.900, že vojín Václav Kontner byl hlášen jako sběh a že trestní řízení proti němu bylo dne 6. července 1917 podle § 426 v. tr. ř. až do dopadení jeho přerušeno, zastavila okresní vyživovací komise v Písku usnesením ze dne 20. října 1917 další vyplácení příspěvku vyživovacího, přiznaného jeho manželce a dětem.

Odvolání, v němž manželka povolaného tvrdila a důkazy nabídla, že manžel její v poslední době před tím, než zmizel, jevil známky duševní choroby a že nejspíše v záchvatu pomatenosti skončil sebevraždou, a dále namítala, že nebylo zjištěno, že sběhl, navrhujíc, aby provedeno bylo šetření o okolnostech jí tvrzených, bylo zemskou vyživovací komisí zamítnuto s odůvodněním, že dle výše uvedeného sdělení vojenského velitelství byl Václav Kontner prohlášen za sběha a že proto jest odůvodněno zastavení příspěvku vyživovacího dle § 4 zák. ze dne 27. července 1917, č. 313 ř. z.

Ve stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu podané opakuje stěžovatelka svá tvrzení v odvolání obsažená a vytýká, že důkazy o tvrzeních těch nabídnuté nebyly provedeny, že nebylo zjištěno, že Václav Kontner skutečně sběhl, poněvadž ve sdělení vojenského velitelství se toliko praví, že byl hlášen jako sběh, nikoliv že byl prohlášen za sběha, jak naříkané rozhodnutí za to má, dále že nebylo vůbec vyšetřeno, zdali opustil službu vojenskou úmyslně a vědomě anebo zda zmizel bez zavinění svého. V té příčině mělo býti před rozhodnutím o zastavení příspěvku provedeno vyhledávání, měly býti vyžádány spisy trestního řízení proti Václavu Kontnerovi pro deserci a mělo býti zkoumáno, za jakých okolností Václav Kontner zmizel a zda mu sběhnutí může býti kladeno za vinu. Vytýká proto naříkanému rozhodnutí nezákonnost i vadnost řízení.

Stížnost jest důvodna. Pouhé sdělení vojenského velitelství, že Václav Kontner byl »hlášen« jako sběh, nemůže býti dostatečným a spolehlivým podkladem pro zjištění, že od vojska skutečně a zúmyslně sběhl, kteréž zjištění je dle § 6 zák. o vyživovacím příspěvku z r. 1912 i dle § 4 zák. o vyživovacím příspěvku z r. 1917 nezbytným předpokladem pro zastavení příspěvku vyživovacího.

Měly proto býti podrobně vyšetřeny okolnosti uvedené stěžovatelkou v odvolání k zemské vyživovací komisi, aby mohlo býti posouzeno, jaké byly příčiny zmizení Václava Kontnera a zdali tu nejde jen o nezúmyslné a nezaviněné vzdálení.

Nutno, aby skutková podstata byla doplněna vyšetřením okolností stěžovatelkou tvrzených a pak znovu bylo rozhodnuto, jsou-li dány zákonné předpoklady pro zastavení příspěvku vyživovacího.

Bylo proto nařikané rozhodnutí dle § 6, odst. 2 zák. o správním soudě zrušiti.

Č. 24.

Dávka z přírustku hodnoty nemovitostí (Čechy): I. Nákladem k trvalému zvýšení hodnoty nemovitosti dle § 9, č. 1 česk. řádu dávkového (pat. ze dne 29. prosince 1915, č. 83 zem. z. čes.) rozuměti jest jen takový náklad, který se vtělil v nemovitost prodávanou a měl v zápětí, že podstata nebo jakost její se na tolik zlepšila, že náklad ten dochází výrazu ve zvýšené její hodnotě hospodářské. — II. * Takovou položkou nejsou výlohy spojené s opatřením úvěru stavebního. — III. * Rovněž nelze pokládati za připočítatelnou položku nákladovou ušlé úroky z kapitálu vynaloženého na stavbu. — IV. * Stavitel jakožto zcizitel nemovitosti nemůže sice k hodnotě nabývací připočítávati hodnotu vlastní práce na stavbu vynaložené, jest však oprávněn ve smyslu § 9, č. 1 řádu dávk. připočísti své výlohy na zhotovení plánů, náklad na vlastní návrhy plánů, na vedení a řízení stavby, zahrnujíc v to kancelářskou režii, jakož i výdaje na taxy a kolky.

(Nález ze dne 1. února 1919 č. 694.)

Prejudikatura: K II. a III.: vid. nález ze dne 6. prosince 1917, č. 30.463, Budw. č. 11.978 A a ze dne 26. února 1918, č. 2611; k IV.: vid. nález ze dne 20. června 1917, č. 13.303, Budw. č. 11.877 A a ze dne 26. února 1918, č. 2611.

Věc: František Weyr, architekt v Praze (adv. Dr. František Steiner ze Smíchova), proti Zemské správní komisi král. Českého o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nařikané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné, pokud se týče přípočtu nákladů na zhotovení plánů, pak nákladů na vlastní návrhy plánů a na vedení a řízení stavby, zahrnujíc v to kancelářskou režii, jakož i výdajů na taxy a kolky. V ostatních směrech se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Za příčinou zcizení domu čp. 85 na Smíchově byla stěžovateli, jenž stavbu domu tohoto sám byl provedl, platebním rozkazem